

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΤΟΞΟΤΩΝ ΤΟΥ ΣΟΥ

Νὰ μᾶς ἐδῶ, τῆς φτέρης νὰ κόβουμε
Τὰ πρῶτα βλαστάρια καὶ νὰ λέμε: Πότε θὰ γυρίσουμε πίσω στὴν πατρίδα;
Εἴμαστε ἐδῶ γιατί ἔχουμε τοὺς Κέν-νὶν γιὰ ἐχθρούς,
Καὶ νὰ ἠσυχάσουμε δὲν γίνεται μ' ἐτούτους τοὺς Μογγόλους.
Τὰ τρυφερὰ βλαστάρια ξεριζώνουμε,
Κι ὅταν τὴ λέξη «Ἐπιστροφή» κάποιος ἀπ' ὅλους ἀναφέρει, οἱ ὑπόλοιποι γεμίζουν θλίψη.
Τὸ μυαλό γεμᾶτο θλίψη, ἢ θλίψη εἶναι δυνατὴ, πεινᾶμε καὶ διψᾶμε.
Ἡ ἄμυνά μᾶς δὲν εἶναι ἀκόμη σίγουρη, κανεὶς τὸν φίλο του νὰ ἐπιστρέψει δὲν ἀφήνει.
Τὰ ξερὰ κοτσάνια τῆς φτέρης ξεριζώνουμε
Καὶ λέμε: θὰ μᾶς ἀφήσουν τὸν Ὀκτώβρη νὰ ἐπιστρέψουμε;
Δὲν ὑπάρχει διακοπὴ στίς βασιλικὲς ἐπιχειρήσεις, δὲν παίρνουμε ἀνάσα.
Ἡ θλίψη μας εἶναι πικρὴ ἀλλὰ στὴν πατρίδα πίσω ποτὲ δὲν θὰ γυρνούσαμε ἔτσι.
Ποιό λουλούδι ν' ἀνθίσει;
Ποιανοῦ εἶναι τὸ ἄρμα; Τοῦ Ἀρχιστράτηγου.
Ἄλογα, καὶ τ' ἄλογά του ἀκόμη εἶναι κουρασμένα. Καὶ ἦτανε ζῶα δυνατά.
Καθόλου δὲν ξεκουραζόμαστε, τρεῖς μάχες τὸν μῆνα πολεμᾶμε.
Μὰ τὸ Θεό, τ' ἄλογά του εἶναι στ' ἀλήθεια ἐξαντλημένα.
Οἱ στρατηγοὶ καβάλα, δίπλα τοὺς πεζοὶ οἱ στρατιῶτες.
Τ' ἄλογα εἶναι καλογυμνασμένα, οἱ στρατηγοὶ ἔχουνε βέλη φιλντισένια
καὶ φαρέτρες μὲ δέρμα ψαρίσιο στολισμένες.
Εὐκίνητος εἶναι ὁ ἐχθρὸς πολὺ καὶ πρέπει νὰ προσέχουμε.
Σὰν ξεκινούσαμε, οἱ ἰτιῆς μὲ τοὺς ἀνθοὺς λυγίζανε τῆς Ἄνοιξης,
Τώρα μέσα στὰ χιόνια ἐπιστρέφουμε,
Προχωροῦμε ἀργά, πεινασμένοι καὶ διψασμένοι,
Τὸ μυαλό μας εἶναι γεμᾶτο θλίψη, ποιὸς μπορεῖ τὴν πίκρα καὶ τὸν πόνο μας νὰ καταλάβει;

Τοῦ Μποῦννο, 1100 π.Χ, σύμφωνα μὲ φῆμες.